

Красимир Бачков

Един циганин, бутилка
бира...

Събудих се от болката, пронизваща главата ми. След снощния запой се чувствах като буркан с азотна киселина. Отворих подутите си клепащи и разбрах, че все още е много рано. Жена ми и децата спяха, в почивната станция не се чуваше никакъв звук, а през прозорците нощният мрак едва се процеждаше сивата утайка на утрото. Станах тихо, нахлузих си тениската и като събрах риболовните такъми, тръгнах към морето. Духаше откъм сушата, но вятърът бе свеж и аз с удоволствие го поемах с пълни гърди. Подминах първата буна, защото се сетих, че моите веднага ще ме потърсят тук. Чувствах се зле и не исках никои да ме безпокои поне до обяд. Третата буна се намираше почти в Балчик, но сутрин в хладното пътят не тежи и стигнах доста бързо до нея. На края, там където си бях избрал да застана, забелязах някаква приведена фигура и се ядосах. Защо по дяволите точно днес, никакъв навлек се бе домъкнал и заел най-удобното за риболов място? Приближих и съвсем се вкиснах, защото навлекът се оказа брадясал, мършав като гладен пес циганин. Избелялата моряшка фланелка, раздърпана около врата и провиснала на сухото му тяло, не успяваше да скрие многобройните брадавици и рани по черната му кожа. Той се извърна към мен с някаква животинска тъга в очите и виновно се усмихна. Подминах го без да поздравя, от което съвсем се скапах. За мен е закон да срещна рибар и да му пожелаая „На слуга!“ Така си мисля, морето ще разбере, че съм добър човек и ще е благосклонно към мен. Все едно на себе си пожелавам добър улов. Само че тази сутрин съвсем не се чувствах добър, а дори не се чувствах и човек. Сигурно затова ми беше безразлично и дали ще хвана изобщо риба.

Седнах на един триъгълен бетонен блок и заметнах. Почаках малко, но характерното силно почукване на попче не последва. Изтеглих влакното и разбира се закачих куките нейде по дъното. С ярост опънах, найлона изсвири, порязва показалеца ми и излетя без куки и тежест. Теглих една майна ей-гъй на всичко и се изпиках на разрязания си пръст. Разнесе се миризма на мастика и стомахът ми не издържа. Избълвах всичко навън и захраних терена пред себе си. Постоях малко премалял, после се измих с морска вода. Болката в главата ми не минаваше.

Не усетих кога настъпи денят, но разбрах, че нещо не е наред. Вятърът се беше обърнал откъм морето, духаше силно и хвърляше студени пръски върху ми. От там, от където обикновено се показваше слънцето, сега се надигаше някаква тъмна мъгла и караше кожата ми да настръхва от неприязън и студ. Водата започнала залива бетонния блок, на който бях седнал и се наложи да се преместя. Така съвсем се наврях до

циганина. Други рибари не се забелязваха наоколо, най-вероятно заради лошото време. Псувах наум и чаках да клъвне, макар да знаех, че нищо няма да се обади. Инатях се срещу себе си, срещу циганина, срещу природата дори. Беше ми тъпо а исках да съм сам. Нямахме да си тръгна, преди той въшлив мангал да се е омел.

Така мина доста време и може би малко преди обяд заваля. Ръмеше ситно, студено и неприятно, в унисон със скапаното ми настроение. Встрани от мен, циганинът нещо се разшава и измъкна един голям найлон. Придърпа го над главата си от единия край, а другия подаде на мен. Поколебах се дали да се направа, че съм го видял, но той продължаваше да държи притегнатата си към мен ръка, а вятърът плющеше с найлона в нея. Притулих се и аз и едва сега усетих, как ни режеше мръсното време. Под найлона вятърът и дъждът не забиваха ледени нокти в скованото ми тяло и можех малко да се отпусна. Не поглеждах към циганина, с някакво необяснимо упорство хвърлях безсмислено въдицата и я вадах с недокоснатата от сутринта стръв. До мен мангото си траеше като египетска мумия. Вълните се блъскаха ядни и разпенени, опитваха се да ни докопат за краката, но ние стояхме откъм наветрената страна на буната и тяхната работа не ставаше.

Сигурно проваляше обяд, когато циганинът отново се размърда и разтвори между двамата торбичка с три глави лук и парче сплескан хляб. Отнякъде измъкна и две бутилки обикновена бира. Отвори едната, а другата постави до крака ми.

С кафявите си, нарязани от мидите пръсти, разчупи хляба на две и заедно с по-голямата глава лук ми го подаде. Обърнах се и взех храната. Погледнах го. Беше си най-обикновен човек, с тъжни, макар и усмихнати очи. Сигурно минаваше петдесетте, защото повечето от косата и брадата му бяха побелели. Отворих си бирата и се чукнахме. Звукът не можеше да се сравни с тоя, от кристалните чаши от миналата вечер, но звучеше странно чист и лек сред шума на морето край нас. Отпих. Блаженство! Само който не се е нафирквал като свиня, не знае колко е, вкусна на другия ден една обикновена бира. Отгръфнах от хляба и ударих лука с длан. Така, без сол, струваше сто пъти повече от всички префинени мезета, изядени от мен за цялото лято досега. Изпих си бирата и изядох всичко до троха.

Точно тогава влакното рязко се опъна. Издърпах го, а на въдицата се замаятаха два тлъсти сафрида. Не си носех чепаре, но то нямаше и нужда. Заедно с циганина захвърлихме найлона встрани и едва смогнахме да хвърляме и вадим придошлата сякаш по магия риба. Хващаше се

и на мида и на червей, и без стръв, струваше ми се, че ако си топна крака, сафридите ще ми изгризат ноктите. Не разбрахме кога е спрял дъждът и вятърът, но усетихме слънцето как ни гали по издуханите вратове отзад. Сафридите изчезна, точно както се бе появил изведнъж. Сигурно беше някакъв пасаж. Двата с циганина събрахме небрежно нахвърляната по цимента зад нас риба и по равно си я разделихме. Понеже не носех живарник или някаква торба, моята риба се озова в найлона, с който се пазехме от дъжда. Тежеше не по-малко от пет килограма. Вдигнах найлона с рибата и се приготвих да си ходя. Исках да кажа нещо хубаво на циганина, но не бях достатъчно смел и чист. Кимнахме си за сбогом и така, без да разменим и дума се разделихме.

Като се прибрах в почивната станция, стенният часовник оказваше точно три часа. Вечерта, сред семейството и приятелите си, хапвах пържен сафрид и се чувствах добре. Всичко си бе както винаги и все пак нещо се беше променило. Почуках с вилицата по бутилката с луксозна бира пред себе си и когато останалите утихнаха, станах прав и казах:

– Прясната риба и скъпата бира са хубаво нещо! Почти като красивата ми жена! По-добре е обаче, да си хубав човек! Тогава всичко ти е вкусно! И си струва! Наздраве за ЦИГАНИНА – Нептун!

Компанията се разшумя и всеки доволно се хвана за чашата. Повечето ме взеха за пиян, само жена ми ме изгледа въпросително:

– Какво ти става?

– Нищо! Исках да кажа, че те обичам! Тя грижовно сложи хладната си длан на челото ми и запита дали съм добре. Боже мой, едните ме мислеха за пиян, а жена ми ме вземаше за болен! Толкова трудно ли се ставаше добър? Хванах й ръката и я целунах. Чувствах се тъп и велик едновременно. С риск да ме вземат за абсолютно пиянде, можех да тръгна веднага за града, към дома на родителите си. Щях да целуна й двете ръце на майка си, дори ако трябваше да измина разстоянието пеша. Само че, това бе най-малкото, което можех да направя за себе си и хората, които обичах.

– Ей, какво има? – тревогата напираше в гласа на жена ми – Усмиваш се, а очите ти са тъжни?

Не отвърнах нищо. Бях щастлив, че поне с това приличам на циганина!

КРАЙ

© 1997 Красимир Бачков

Сканиране, разпознаване и редакция: Алекс Болдин, 2007

Публикация:

СИНИЯТ КОН, разкази, българска, първо издание

Красимир Бачков – автор, Елка Няголова – редактор, Станислав Филипов – художник

Рекламна къща „Пастел“ – предпечат. Печатница „Н. Здравков“. Издателство
„Звезди“.

ISBN: 954-9514-02-1

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3121>]